

П Р О Л Ъ Т Н О П И С М О

Дѣдко, днесъ пакъ рано се пробудихъ
и погледнахъ съненъ още вѣнъ,
тамъ летѣха бѣли пеперуди
и трептѣше сладъкъ птичи звѣнъ.

Свѣтлина прозореца ми плиска,
а далечъ се стеле родна ширъ.
Небосклонътъ грѣе синъ и бистъръ.
Птичкитѣ летятъ, летятъ безъ спиръ.

Дѣдко, ти вървишъ сега задъханъ
срѣдъ просторна-цвѣтна равнина,
а насреща пролѣтътъ те лѣха
съ нѣжни, перушинени крила.

Крачишъ ти презъ нивитѣ зелени,
хлѣбна посѣвъ, дето си посѣлъ.
Твойтѣ взори грѣятъ днесъ засмѣни
и се връщашъ радостенъ и смѣлъ.

Дѣдко, азъ тжгувамъ за полето.
Азъ скърбя, че тебъ те нѣма тукъ.
И ти праща хиляди привети
и цѣлувки твоятъ малъкъ внукъ.

Григоръ Угаровъ